

WEEKOVERPEINZINGEN

● De zon helpen te schijnen

Ik las onlangs, dat de boeren in Schotland een eigenaardige gewoonte hebben, die zij reeds jarenlang volgen in het hartje van den winter. Men noemt 't „het branden van koolteer.” Jonge visschers nemen in het donkerste en eenzaamste deel van den winter een langen houten paal, en aan het uiteinde ervan bevestigen zij een pak koolteer, dat in brand gestoken wordt; daarna trekken zij in processie door de straten, en als dat alles afge-loopen is, houden zij een feestmaaltijd. Het is niet te zeggen hoe ze gekomen zijn aan deze gewoonte, maar zooals er voor elke volkszede een verklaring te vinden is en die verklaring dikwijls een zinnebeeldigen inslag heeft, zoo zal er aan dit branden van koolteer ook zeker een geestelijke beteekenis ten grondslag liggen, die alles verklaart en opheldert. Menschen die dit verschijnsel ernstig bestudeerd hebben, zullen u iets vreemds vertellen, namelijk dat lang geleden de menschen van meening waren dat de zon leefde, en, zooals van zelf spreekt, in het hartje van den winter schijnt de zon heel zelden, en dat wilde dan zeggen, dat de zon ziek en zwak was, en de menschen dachten dat, als zij een vuur ontstaken en koolteer brandden, dit de zon bemoedigen zou om te schijnen, en haar zou helpen om weer moed te vatten. — Zoo komt het dat zij, lang geleden, de koolteer lieten branden.

Zijn dit zinnebeelden van dingen die ook in ons leven behooren te geschieden? Is het niet één van de mooiste taken die wij ons stellen kunnen in deze dagen, alles te doen om de zon te helpen schijnen? Natuurlijk bedoel ik niet de zon die op dit oogenblik door mijn venster schijnt. Wat ik bedoel is dit: stel u voor dat ge iemand tegenkomt op straat die ziek geweest is, en stel u voor dat ge hem tegemoet treedt met een bedrukt gezicht en hem vertelt hoe ellendig slecht hij er uit ziet; veronderstel dat ge hem vertelt, dat ge een neef hebt die precies dergelijke verschijnselen had als hij nu heeft, en dat die neef gestorven is! Dan begrijpt ge wel, dat dit niet bepaald is: de menschen helpen om de zon te laten schijnen. Integendeel, ge maakt de dingen veel moeilijker. Maar als gij hem vertelt dat hij er al aardig goed uitziet, dat de lente komt, en dat binnen twee of drie weken de sneeuw niet meer zal vallen en dat de tijd zal komen waarin de vogels zingen in de boomen, dan, ja, dan helpt gij de zon te schijnen voor hem. Wat zou het heerlijk zijn als wij allen in dezen tijd zooiets konden doen. Laat ik nog een paar eenvoudige, kinderlijke voorbeelden noemen (dit artikel zou immers haast een kindertoespraak kunnen zijn!). Daar hebt gij de school. Er komt een nieuwe jongen, een nieuw meisje op school. Zij zijn verlegen,

schuw en voelen zich diep ongelukkig; 't is misschien een teer jongetje die niet zoo gemakkelijk met anderen kan meedoen als zij spelen. Veronderstel dat ge, inplaats van hem uit te lachen, vriendelijk voor hem waart; veronderstel dat ge een beetje meelevende toonde; veronderstel dat ge partij voor hem koos, als andere jongens hem plaagden, dan zou het heerlijk zijn om te zien hoe ge de zon zoudt helpen om te schijnen. Telkens wanneer gij zooiets deelt, zoudt gij een groot en goed werk doen.

Ik heb eens gelezen van een predikant die zijn vrouw verloor; hij had een kleine dorpsgemeente en hij was gewoon vrijuit tot zijn gemeente te spreken. Hij vertelde zijn hoorders op een Zondag hoe heel eenzaam hij zich gevoelde nu hij niets anders meer had dan haar foto. Maar eens op een keer, toen hij thuis kwam, zei zijn dochttertje tot hem: „Vader, ik zal probeeren meer dan een foto te zijn, ik zal probeeren even goed als moeder voor u te zijn.” O, wat een verschil bracht dit woord van zijn dochttertje in zijn leven, en hoe begon de zon te schijnen voor hem.

En laten wij dan niet vergeten dat wij de zon helpen kunnen te schijnen, niet altijd door te spreken, maar door een licht voor ons uit te dragen, door zelf een licht te zijn. De Heere Jezus sprak eens: „Ik ben het Licht der wereld.” Op een andere plaats herinnerde Hij er aan dat wij het licht der wereld zijn. Wanneer Zijn licht schijnt door onze harten, zullen wij in staat zijn Zijn licht door te geven in deze wereld. Wanneer gij voortdurend hand in hand wandelt met Hem die zei: „Ik ben het Licht der wereld,” hoe zult gij dan voortdurend de zon kunnen helpen voor anderen te schijnen. Laten wij het allen probeeren; het is het wel waard. En wanneer gij elken morgen knielt en Jezus vraagt u te laten zien hoe gij voor Hem moet schijnen gedurende dien dag, zult gij worden als een licht op een berg, „dat niet verborgen kan blijven.”

Toen Robert Louis Stevenson zijn huis bouwde, als zendeling op Samoa, was er geen goede weg heen. De inlandsche mannen staken hun hoofden bij elkander, en zij bouwden den weg naar zijn huis. En weet gij hoe zij dien noemden? Zij noemden dien den „weg van het liefhebbende hart.”

Wat een mooie naam is dat! Het is heel mooi om te wonen aan den Rijksstraatweg, of aan den Scheveningschen weg, of aan den Utrechtschen Straatweg, maar wat zou het mooi zijn altijd te wonen aan dien weg van het liefhebbende hart.

De Heere Jezus woonde daar in Zijn dagen. Hij wandelde op den weg van het liefhebbende hart; Hij dacht nooit aan Zichzelf, Hij vroeg nooit: Zal Ik

fortuin maken? Den eenen dag wekte Hij den zoon van de weduwe op; een volgenden dag riep Hij een jong meisje in het leven terug; een derden dag raakte Hij een melaatsche aan; een vierden dag richtte Hij een man op die bijna veertig jaar bij een poel had gelegen; en zoo iederen dag verder langs den weg van het liefhebbende hart, totdat Hij eindelijk via het Kruis, inging in het Huis van het liefhebbende hart, dat het Huis van God is.

Op dien weg moeten wij wandelen.

Er zijn sommige mannen die wandelen op den weg van het zelfzuchtige hart, die morren wanneer zij hun licht moeten laten schijnen voor anderen. Er zijn sommige vrouwen en meisjes, die wandelen op den weg van het ijdele hart. „Zien zij mijn nieuwe schoenen?” „Bewonderen de menschen mijn nieuwe zomerpak?” „Draag ik vandaag geen mooien hoed?”

Maar wanneer wij in gemeenschap met Christus leven, is het kenmerk daarvan dat wij wandelen op den weg van het liefhebbende hart en probeeren ons licht te laten schijnen, opdat anderen het zien en onzen Vader, die in de hemelen is, verheerlijken.

A. G. Barkey Wolf

IK ZOU ZOO GRAAG.....

Ik zou zoo graag wég willen uit de stad en de beschaafde wereld.

Weg van de leugen en de karakterloosheid, weg van den haat en de beschaving der twintigste eeuw.

Ik zou een plekje willen zoeken ver van de bewoonde wereld, zonder radio, zonder kraant, zonder vliegtuigeronk, zonder burens, zonder geruchten.

Ergens verscholen tusschen de bosschen, een klein, primitief huisje, met een lapje grond, en een geit.

Aan den grond zou ik ontworstelen, wat noodig was voor voedsel, de geit zou melk geven.

En 's avonds zou de stilte der bosschen spreken, alleen de natuur, zooals God haar geschapen heeft, mild en rijk — zonder menschengeluiden en menschenhanden, die mishandelen wat Hij „goed” bevonden heeft.

Zijn stem zou daar ook beter hoorbaar zijn, niet vervagen door bijgeluiden.

Niets zou ik willen meenemen dan tien boeken, zorgvuldig gekozen.

Niets zou ik willen weten van de wereld rondom ons, dan wat God in Zijn Woord ervan openbaart.

Ik zou zoo graag alleen willen zijn... weg uit de schande der beschaving.

Geen zorgen kennen om zaak of geld — om guldenkoers of toekomst.

Moegewerkt op eigen grond zouden wij slapen gaan; en de nacht zou stil zijn, zonder angstaanjagende geluiden, de lucht alleen bevolkt met Gods eigen vogels, en Hij zou bij ons zijn.

G. J. P.